

B – zondag 2 – 16/17 januari 2021

1 Samuel 3,3b-10.19 ; Psalm 40,2.4.7-10 ; 1 Corinthiërs 6,13c-15a.17-20 ; Johannes 1,35-42

Mensen bij Jezus brengen

Dat Nederland hard op weg is om een missieland te worden, begint ondertussen wel bij iedereen duidelijk te worden. Onze pastoor heeft er ook iets over geschreven in ons laatste parochieblaadje. Ja, we zien het allemaal, hoe de kerken leeglopen. We zien allemaal dat geloof en kerkbetrokkenheid uit onze samenleving verdwijnen. 50 % van de Nederlanders weet al niet meer dat Pasen überhaupt een christelijk feest is, en in 1997, toen de Universiteit van Nijmegen nog een Katholieke Universiteit was, had bij een enquête 40 % van de studenten geen idee van wat er op Goede Vrijdag wordt herdacht.

Het is duidelijk. De oude kerk waar gewoon iedereen bij hoorde, dat geloof waar de mensen hier vroeger van zeiden: *“'t heurt er bie”*, die kerk is aan het verdampen. Onze kerk wordt een keuzekerk, een kerk waar je persoonlijk en uit eigen keuze lid van bent.

Dat betekent ook dat onze kerk een missionaire kerk moet worden, zoals onze bisschop onlangs heeft geschreven in zijn beleidsplan. Een kerk, open, gastvrij, op zoek, stimulerend, uitnodigend, naar al die mensen die niets meer weten van het geloof, nooit iets meegekregen hebben, nog nooit een kerk van binnen hebben gezien.

De laatste tijd heb ik enkele malen verhalen gelezen, of gesproken met jonge mensen die mij hun roeping, hun bekering tot het geloof, hebben verteld. Het zijn iedere keer bijna klassieke gevallen, van jongen mensen die van huis uit nauwelijks of nooit iets hebben meegekregen, soms zelfs het beeld kregen voorgeschoteld van de kerk als een club van traditionalisten niet meer van deze tijd. En die dan, door toeval, door stom toeval, in een gesprek over iets heel anders, over koetjes en kalfjes, iets hoorden over een God van liefde, over Jezus, over de betekenis van je leven. En dan, stomverbaasd, verder vroegen, want daar hadden ze nog nooit van gehoord.

In de Evangelielezing van vandaag horen we ook zo'n verhaal. Het begin met een toevallige ontmoeting. Jezus die toevallig langskomt, en Johannes de Doper die zijn leerlingen op Hem wijst: *“Hij is het Lam van God”*. Het is dus allereerst Johannes die zijn leerlingen bij Jezus brengt. En er is nieuwsgierigheid. Die twee leerlingen van Johannes de Doper, vandaag, die Jezus achterna gaan, en Hem vragen: *“Waar woon jij?”* Pure nieuwsgierigheid. Maar zo'n nieuwsgierigheid betekent wèl dat er openheid is, dat die twee leerlingen ergens voor open staan. De twee leerlingen bleven die dag bij Jezus. Uit interesse, nieuwsgierigheid, openheid.

En dan komt dat bekeringproces. Andreas, één van de twee, ontmoet de volgende dag, toevallig (want het is de eerste die hij op straat tegenkomt) zijn broer Petrus, en hij neemt hem mee naar Jezus. Petrus is dus, om met moderne termen te spreken, de eerste *“bekeerling”* uit de kerkgeschiedenis. En bekeerling, alleen maar omdat iemand anders hem over Jezus heeft aangesproken, hem heeft meegenomen naar Jezus: *“kom mee”*. En Petrus, dat hoeft ik u niet te vertellen, hij wordt, wat Jezus vandaag tegen hem zegt, de Rots van de Kerk.

Met andere woorden: geloof is niet iets dat je van nature in je genen, in je ADN meekrijgt. Geloof komt ook niet als een plotselinge genadegave uit de hemel neervallen, zoals een sneeuwbuï of een regenbuï uit de hemel neervalt. Natuurlijk moet je er voor open staan (en de twee leerlingen van Johannes de Doper doen het), maar vooral: iemand moet je er over aanspreken (en Andreas doet dat vandaag met Petrus), de boodschap van Jezus bespreekbaar maken. Zoals ónze ouders, vroeger, ons meenamen naar de kerk en ons vertelden over hun

eigen geloof in Jezus, en ons inschreven op een katholieke school, waar wij catechese kregen.

“God heeft mensen nodig”, was een van de veel gehoorde spreuken uit de jaren 1960. *“God heeft mensen nodig”*. En inderdaad. Er zijn altijd mensen geweest die ons iets verteld hebben over God, over de God van Liefde, over Zijn Zoon Jezus, en diens Blijde Boodschap. En dat moeten wij ook doen. Wat Andreas met zijn broer Petrus deed: *“Hij bracht hem bij Jezus”*, dat moeten ook wij doen, met mensen die wij rondom ons, in onze omgeving iedere dag ontmoeten: Jezus ter sprake brengen, mensen bij Jezus brengen.

En dan kunnen wij, samen met onze bisschop, een missionaire kerk opbouwen, door Jezus bespreekbaar te maken.

Régis de la Haye, diaken